

novella

KATICA

Hát persze, hogyne volna csodálatos az anyaság... sok fészbukhuszár anyuci! Azt sem tudják, hogy mi fán terem az élet! Na, engedd csak, letoljuk ezt a csövet, mint máskor, gyorsan végzek, én sem szeretem ezt tenni, de muszáj, ne haragudj, kincsem. Vége is van, ne sírj, kérlek, ne sírj, már abba is hagytam. Ne bójg már, nem érted, nem akarom én sem, hogy ez legyen! Hagyd abba, hagyd abba már!

Milyen gonosz, úgy bójg, mintha tehetnék bármi mást, mintha nekem jó volna, hogy szondával etetem, gonosz akkor is, amikor rajzol, még ha rajzolna, de szerintem csak az idegek rángatják a kezét, s ha ceruzát teszek a markába, és papírt tartok elé, akkor az a rajz a terápiás csaj szerint. Megtudná, ha neki kellene ezt minden nap a sajátjával végigcsinálni. Vagy amikor alszik, ha meg tudná tenni, már biztosan megölt volna, érzem, hogy gyűlöl, és már én sem szeretem. Ezt is anyámnak köszönhetem, elmondta az orvos, hogy nem lesz normális, de a keresztény szeretet meg a többi baromság. És hogy olyan lesz, mint a többi gyermek, még több szeretetet kapok majd. Egy fenét, megnyomorított. Nyomorék lettem, mint ő maga, nincs ebben semmi jó, szép meg végképp. És anyám is halott és a férjem is. A nyomorult felkötötte magát, a gyáva. Ez volt aztán a megoldás, elfutott, remélem, hogy a pokol legmélyén van, és szenved. Undorító, hogy pelenkáznom kell, amikor menstruál, csak rosszabb. Még baba korában elviseltem, de nem bírom tovább a kis férget. Egyedül, mindig egyedül. Még a lehetőséget is elvette tőlem, hogy valakim legyen, ki akarna egy olyan nővel érintkezni, aki ilyen szörnyszülöttet hozott a világra? Még akkor is csak erre tudok gondolni, amikor maszturbálok, még az a néhány perc sem lehet az enyém. A gonosz kis pocokszemeiben érzem a megvetést. Soha nem megyünk együtt bulizni, nem járunk sehová, csak a kezelésekre. De én kemény vagyok, látod, mennyire kemény vagyok, elvisellek, akármilyen bamba vagy, életed végéig melletted leszek, én nem duglak intézetbe. Elég volt, feküdj le! Így, oldalra,

**Nyomorék lettem, mint ő maga,
nincs ebben semmi jó,
szép meg végképp.**

mert megint sebes lesz a hátad, aztán még azzal is foglalkoznom kell majd! És így, ha hánsz, akkor nem fulladozol tőle. Aludj! Aludj csak, legalább nem tudsz semmiről, ugye nem tudsz? Legalább néha megszólalnál, nem bírom már a nyöszörgésedet, vagy a nyálad ne folya, csak néhány órára, már az is jó lenne.

– Mi baja van, miért van itt? Mennyit adjak neki ebből a nyugtatóból? Basszus, ez egy lónak is sok volna, amennyi a papíron van.

– Ne törődj ezzel, add be neki és ennyi, a doki jobban tudja.

– Rendben, de mégis mi a fenéért kábítjuk? Nem volna elég neki a szokásos adag, mint a többieknek?

– Nem, ez a nő nem olyan, mint a többi, nem a semmiért van külön szobában és lekötözve, de kérdezd inkább Rozikát, ő itt volt, amikor behozták.

– Ja, Rozikát, de hisz ő mindig itt van, szerintem itt fogják eltemetni, a kórház kertjében.

– Tényleg ő tudja, hogy mi történt, én nem sokkal előttem jöttem ide dolgozni, ez a szerencsétlen már itt volt akkor is. Kösd le vissza, és menjünk! De ha megtudsz valamit, majd meséld!

– Te nem kérdezted meg?

– Nem, én nem nagyon dumálok itt senkivel, átveszem a műszakot, megcsinálom a melót, és megyek az asszonyhoz, de ez a csaj különleges lehet, valami olyat hallottam, hogy ölt is.

– Én kikérdezem inkább a csajt, szerintem el tudná mondani, hogy került ide, csak teletoljuk ez-

Lórincz P. Gabriella

zel a szarral, és mindig ki van ütve. Holnapután, amikor kicsit magához tér, majd nem adok neki akkora adagot, vagy később adom be, úgysem veszi észre senki.

– Te hülye vagy, neked megér ennyit, bajba is keveredhetsz, mi van, ha őrjöngeni kezd? Nem tudjuk, milyen, amikor nincs elkábítva.

– Mi volna, itt leszel, és ketten elrendezzük, hang nélkül.

– Ne már, nekem ez nem ér ennyit, nem is érdekel a dolog, ha valóban valami gyilkos, nekem nem éri meg, hogy bajom essen, és nem szeretnék törvényt szegni.

– Beszari fasz vagy.

Baba, aludj csak, nem lesz semmi baj. Anya itt van veled, mindig melletted leszek. Senki soha nem árthat neked. Kicsi Katica babám...

– Félrebeszél, nincs magánál, ne variáld! Nem akarhatod ezt, ezek is emberek, ne játszadozz velük.

– Ugyan, semmi baja nem lesz, csak néhány perc, te csak figyelj, ha jön valaki, majd úgy teszünk, mintha most jöttünk volna be, és ne legyél már ennyire lelkiismeretes.

– És ha rohamot kap, vagy akármilyen?

– Le van kötözve, nem bontom ki, semmi nem lesz, innét egy hang sem jut ki, te is tudod.

– Na, meséld, ki vagy te, miért hoztak ide?

– Nem hoznád ide a lányomat, Katicát? Ott van az ágyában.

– Nincs itt ágy, sem a lányod, a gyógyóban vagy, mit csináltál, hogy külön szobát és különleges eljárást kaphass? Na, ki vele, nem mondom el senkinek, bennem megbízhatok!

– Hagyd már, félrebeszél, adjuk be az adagját, és menjünk. Ugyanazokat a dolgokat motyogja, mint amikor aludna el, minden nap, szerintem szenved, nem a semmiért került ide.

– Várj, hátha barátkozni kezd. Szóval meséld, ébren is tarthatlak, ha akarod, nálam vannak a varázsszerek.

– Nem kell semmi, csak Katicát add ide, kérlek, nem hallok? Miért nem adod ide a lányomat? Add ide, te állat!

– Elég volt, nem csináljuk ezt tovább, ha akarsz valamit tudni, tudd meg valakitől, de ne így, undorító vagy. Szerencsétlen szenved, nem látod?

– Na és ha szenved, te mondtad, hogy lehet, hogy egy gyilkos.

– Menjünk, mindjárt elalszik. Nem lesz több ilyen, vagy valaki mással fogok dolgozni, vagy jelentelek, ha megint próbálkozol.

– Menjünk, unalmas vagy.

– Na, mi a helyzet, Rozika, mi történt az elmúlt két napban?

– Meghalt a fiatalasszony a hatosból.

– Hogyhogy meghalt?

– Nem tudom, én csak takarítani mentem be, nekem nem mondanak semmit. Szerencsétlen lélek, meghalt az ura, az anyja, aztán megölte azt a beteg kislányt, és most ő is jobblétre szenderült. Jobb így neki, tetszik tudni. Próbálta ő már a poklot az életben, akkor is meg akart halni, most legalább sikerült neki.

– Rozika, maga mindent tud. Na, mondja csak el! És miféle kislányt ölt meg?

– Volt neki egy beteg lánya, a kis Katica, olyan nagyon sok baja volt, már vagy tizenhat éves lehetett, akkor ez az asszonyka megbolondult és leszúrta, körberakta játékokkal, virággal, azt mondták, hogy egy kis ravatalt is készített neki, aztán megpróbálta magát megölni, de valami ismerősük épp bement hozzájuk, és levágta a kötélről, mert azt mondják, hogy már lógott. De jobb ez így, nem volt ez már élet.

– Mégis, hogy halt meg? Le volt kötözve, el volt kábulva.

– Nem tudom, vizsgálják, valaki vagy nem adta be az adagját, vagy nem kötötte rendesen le a kezét, én csak a pletykákat hallom, meg a szobában az ablaküvegre, szegényke, odaírta a vérével, hogy Katica.

vers

Halmai Tamás

A rét profétája

A százsorszép csak egyszer gyönyörű, de akkor örökre. Rét profétája – bár emberszó elföldi hivatását. (Ember is, szó is: valóságok leple.) Egy szál árnyék már oblatussá hűsít! Mert ha nem szölok is, hallom magamban az esti dicséret zsoldárait:

ahogy a lelkek összetetesülnek;
ahogy az egymás az Egy mása lesz;
ahogy illantja magát az anyag;
ahogy szárnyat csatolnak csillagok,
és attól fogva madár a nevük.
Ahogy a szél mondattá rendeződik,
de nem a fül – jelenlét hallja meg:

*újrakezdődik mindig az öröklét,
ha valaki szerelembe esik.*

Vagy ha fűszálak hegyén megpihen a szellem fénye, mely nem ismer alkonyt. A teremtést vagy a megváltást könnyebb előlről kezdeni? – És befejezni? Alapítani végül kezdetet.

Tamil himnusz, lilium éneke

Két kezéből ég felé nyitott kelyhet formált a boldog (boldoggá a forma tette), s színültig a fény kitöltötte a tárt virágot, alkalmi edényt, elárasztotta az ég a kezét, hogy tobzódjék a tenyér, mint a szív, kegyelmességben és D-vitaminban.

Függőség az is, ha mindent elengedsz. Tisztára simogatja arcodat a szél tapintata, s te szabadulsz, de csak egy másik cella szépségébe. Aki kezéből a kelyhet formálta, most eláraszt magával, mint a szív, és színültig telik a cella térrel.

Valahonnan ortodox tercváltás szól, tamil himnusz, lilium éneke, szakállas szó elhangolt kolostorban. A nép zenéje a tavaszi erdő, azt modellálja emberré a dal. Megvirágzott a názareti lótosz! Felénk létezik, virul Máriácska.

Pokol - Dante nyomán - színes linómetszet